

STEPHEN KING

ΝΕΚΡΟΤΑΦΙΟ ΖΩΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΚΛΕΙΔΑΡΙΟΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Έγραψαν για το *Νεκρωταφίο ζώων*

«Αριστοτεχνική πλοκή που είναι αδύνατον να μη σε καθηλώσει.»

–*Guardian*

«Συγκλονιστικό... Ο Κινγκ καταφέρνει να σε κάνει να πιστέψεις στο εξωπραγματικό.»

–*Detroit News*

«Καθηλωτικό, πειστικό... απίστευτα δυνατό... το καλύτερό του!»

–*Pittsburgh Press*

«Το *Νεκρωταφίο ζώων* είναι το μυθιστόρημα που ακόμα και ο ίδιος ο Κινγκ πίστευε πως ήταν υπερβολικά τρομακτικό για να εκδοθεί.»

–*Grady Hendrix, Tor.com*

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Ο Κινγκ είναι ο αδιαφιλονίκητος Βασιλιάς του Τρόμου.»

–*Time*

«Ο Στίβεν Κινγκ καθιέρωσε ένα λογοτεχνικό είδος τοποθετώντας καθημερινούς ανθρώπους σε αφάνταστα τρομακτικές καταστάσεις. [...] Ένας συγγραφέας που κάθε φορά είναι σε θέση να μετατρέψει το αδιανόητο σε κάτι τόσο τρομακτικό, ώστε να νιώσεις την ανάγκη να βεβαιωθείς ότι η εξώπορτα είναι καλά κλειδωμένη.»

–*The Boston Globe*

«Η φαντασία του Κινγκ είναι αχανής... Γνωρίζει πώς να κερδίζει τους αναγνώστες του διεισδύοντας στις πιο μύχιες σκέψεις τους... πρόκειται για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Κινγκ είναι απολαυστικός. Σε παγιδεύει στα δίχτυα του και οι σελίδες περνούν χωρίς να το καταλάβεις.»

–*The Baton Rouge Advocate*

«Ο σημαντικότερος εν ζωή Αμερικανός μυθιστοριογράφος.»

–*Lee Child*

Ιδού κάποιιοι άνθρωποι που έγγραψαν βιβλία για να πουν τι έκαναν και γιατί τα έκαναν:

Τζον Ντιν. Χένρι Κίσινγκερ. Αδόλφος Χίτλερ. Κάριλ Τσέσμαν. Τζεμπ Μαγκρουντερ. Ναπολέων. Ταλειράνδος. Ντισραέλι. Ρόμπερτ Ζίμερμαν, επίσης γνωστός ως Μπομπ Ντίλαν. Λοκ. Τσάρλτον Ίστον. Έρολ Φλιν. Αγιατολάχ Χομεινί. Γκάντι. Τσαρλς Όλσον. Τσαρλς Κόλσον. Ένας Βικτωριανός Κύριος. Ο Δρ Χ.

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν επίσης ότι και ο Θεός έγγραψε ένα Βιβλίο, ή Βιβλία, για να πει και Εκείνος τι έκανε και γιατί –ως έναν βαθμό τουλάχιστον– έκανε όσα έκανε, και αφού οι πιο πολλοί από αυτούς πιστεύουν ότι οι άνθρωποι είναι φτιαγμένοι κατ' εικόνα Του, τότε και ο Θεός θα μπορούσε να εκληφθεί ως πρόσωπο... ή, ορθότερα ως Πρόσωπο.

Ιδού κάποιιοι που δεν έγγραψαν βιβλία για να πουν τι έκαναν... και τι είδαν:

Ο άνθρωπος που έθαψε τον Χίτλερ. Ο άνθρωπος που έκανε τη νεκροψία του Τζον Γουίλκς Μπουθ. Ο άνθρωπος που ταρίχευσε –αποτυχημένα, όπως υποστηρίζουν οι περισσότεροι εργολάβοι κηδειών– τον πάπα Ιωάννη ΚΓ΄. Οι σαράντα τόσοι νεκροθάφτες που καθάρισαν την Τζόουνσταουν, μεταφέροντας πλαστικούς σάκους με πτώματα, μαζεύοντας χάρτινα ποτηράκια που τα κάρφωσαν με εκείνα τα σουβλιά που χρησιμοποιούν οι επιστάτες στα δημόσια πάρκα, διώχνοντας ταυτόχρονα τις μύγες. Ο άνθρωπος που αποτέφρωσε τον Γουίλιαμ Χόλντεν. Ο άνθρωπος που εγκιβώτισε το σώμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου σε χρυσό για να μη σαπίσει. Οι άνθρωποι που μουμιοποιούσαν τους Φαραώ.

Ο θάνατος είναι ένα μυστήριο η ταφή ένα μυστικό.

Περιεχόμενα

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Το Νεκρωταφίο των Ζώων
17

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Ο τόπος ταφής των Μίκμακ
349

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

Οξ ο Φοβεγός και Τγομεγός
579

Εισαγωγή

του Στίβεν Κινγκ

Όταν με ρωτούν (όπως συμβαίνει συχνά) ποιο θεωρώ ότι είναι το τρομακτικότερο βιβλίο που έχω γράψει, η απάντηση μου έρχεται εύκολα και χωρίς δισταγμό: το *Νεκρωταφίο Ζώων*. Μπορεί να μην είναι αυτό που τρομάζει περισσότερο απ' όλα τους αναγνώστες –αν κρίνω από τα γράμματα που λαμβάνω, θα έλεγα τα πρωτεία σ' αυτό τα έχει η *Λάμψη*– αλλά το κοκαλάκι του φόβου, όπως και αυτό του χιούμορ, εντοπίζεται σε διαφορετικά σημεία σε κάθε άνθρωπο. Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι, αμέσως μόλις έγραψα το *Νεκρωταφίο Ζώων*, το καταχώνιασα στο συρτάρι μου, θεωρώντας ότι αυτή τη φορά το είχα παρατραβήξει. Στο πέρασμα του χρόνου αποδείχτηκε ότι κάτι τέτοιο δεν ίσχυε –υπό την έννοια, τουλάχιστον, του τι ήταν διατεθειμένο να δεχτεί το κοινό–, σίγουρα όμως το είχα παρατραβήξει με βάση τη δική μου αίσθηση. Για να το πω απλά, είχα τρομοκρατηθεί απ' αυτό που είχα γράψει και από τα συμπεράσματα στα οποία είχα καταλήξει. Έχω ξαναδιηγηθεί το πώς γράφτηκε τούτο το βιβλίο, φαντάζομαι όμως ότι μπορώ να το ξανακάνω άλλη μία φορά: τελευταία και φαρμακερή.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1970, έλαβα μια πρόσκληση από την *alma mater* μου, το Πανεπιστήμιο του Μείν, για μια δωδεκάμηνη παραμονή εκεί ως φιλοξενούμενος συγγραφέας,

στο πλαίσιο της οποίας θα δίδασκα και ένα μάθημα με θέμα τη λογοτεχνία του φανταστικού (οι σημειώσεις αυτών των διαλέξεων διαμόρφωσαν τον σκελετό του *Danse Macabre*, που εκδόθηκε ένα δυο χρόνια αργότερα). Η γυναίκα μου κι εγώ νοικιάσαμε ένα σπίτι στο Όρνιγκτον, σε απόσταση δώδεκα περίπου μιλίων από το πανεπιστήμιο. Ήταν ένα πανέμορφο σπίτι, σε μια πανέμορφη αγροτική πόλη του Μέιν. Το μόνο πρόβλημα ήταν ο δρόμος που περνούσε από μπροστά μας: είχε πολλή κίνηση, με πολλά μεγάλα βυτιοφόρα να πηγαиноέρχονται από το εργοστάσιο χημικών που υπήρχε λίγο παρακάτω.

Ο Χούλιο Ντεσάνκτις, ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού στην απέναντι μεριά του δρόμου, μας είχε προειδοποιήσει εξαρχής να προσέχουμε τα παιδιά μας, καθώς και τα όποια κατοικίδια τους. «Τρώει πολλά ζώα αυτός ο δρόμος», είχε πει ο Χούλιο, μια φράση που βρήκε τη θέση της στο βιβλίο. Και η απόδειξη για το πόσο πολλά ζώα είχε φάει εκείνος ο δρόμος βρισκόταν στο δάσος που εκτεινόταν πίσω από το σπίτι μας. Από το διπλανό χωράφι ξεκινούσε ένας δρόμος που οδηγούσε σ' ένα μικρό νεκροταφείο ζώων στο δάσος... με τη διαφορά ότι η επιγραφή που ήταν καρφωμένη σ' ένα δέντρο έξω από αυτό το γραφικό, αυτοσχέδιο κοιμητήριο έγραφε ΝΕΚΡΩΤΑΦΙΟ ΖΩΩΝ. Αυτή η φράση δεν βρήκε απλώς τη θέση της στο βιβλίο: έγινε ο τίτλος του. Εκεί ήταν θαμμένα σκυλιά, γατιά, μερικά πουλιά, ακόμα και μια κατσίκια.

Η κόρη μας, που εκείνη την εποχή ήταν περίπου οχτώ χρονών, είχε έναν γάτο ονόματι Σμάκι· δεν είχε περάσει πολύς καιρός αφότου εγκατασταθήκαμε στο σπίτι του Όρνιγκτον όταν βρήκα τον Σμάκι νεκρό στην πρασιά ενός σπιτιού, στην απέναντι μεριά του δρόμου. Απ' ό,τι φαινόταν, το πολυαγαπημένο κατοικίδιο της κόρης μου είχε αποτελέσει το πιο πρόσφατο γεύμα του Αυτοκινητόδρομου 5. Τον θάψαμε στο Νεκρωταφίο Ζώων. Η κόρη μου του έφτιαξε το μνημείο, μια επι-

γραφή που έλεγε: ΣΜΑΚΙ: ΗΤΑΝ ΙΠΠΑΚΟΥΟΣ. (Ο Σμάκι, βέβαια, μόνο υπάκουος δεν ήταν για όνομα του Θεού, για γάτο μιλάμε!)

Όλα φαίνονταν να πηγαίνουν καλά, μέχρι εκείνο το βράδυ που άκουσα γδούπους να έρχονται από το γκαράζ, συνοδευόμενους από κλάματα και σκασίματα σαν αυτά που κάνουν οι μικρές κροτίδες. Πήγα να δω τι γινόταν, και βρήκα την κόρη μου, εξοργισμένη, και πανέμορφη μέσα στη θλίψη της. Είχε βρει κάμποσα φύλλα απ' αυτό το πλαστικό με τις φυσαλίδες μέσα στο οποίο τυλίγονται για μεταφορά τα εύθραυστα αντικείμενα, και χοροπηδούσε πάνω τους σκάζοντας τις φυσαλίδες και φωνάζοντας: «Ήταν ο δικός μου γάτος! Να πάρει δικό του γάτο ο Θεός! Ο Σμάκι ήταν δικός μου!» Τέτοιος θυμός, πιστεύω, είναι η πιο λογική πρώτη αντίδραση ενός σκεπτόμενου και συναισθανόμενου ανθρώπινου όντος στη θλίψη, και δεν έπαψα ποτέ μου να λατρεύω την κόρη μου γι' αυτή τη γεμάτη πρόκληση ιαχή της: *Να πάρει δικό του γάτο ο Θεός!* Όπως το λες, κούκλα μου, ακριβώς όπως το λες!

Ο μικρότερος γιος μας, που τότε δεν είχε κλείσει ακόμα τα δύο, είχε μόλις μάθει να περπατάει, αλλά δοκίμαζε ήδη τις δυνατότητές του στο τρέξιμο. Μια μέρα, όχι πολύ μετά τον χαμό τού Σμάκι, ήμασταν στο διπλανό χωράφι και πετούσαμε αετό, όταν του μικρού του ήρθε ξαφνικά ν' αρχίσει να τρέχει προς τον δρόμο. Έτρεξα ξοπίσω του, και να πέσει φωτιά να με κάψει αν εκείνη ακριβώς τη στιγμή δεν άκουσα ένα από κείνα τα τεράστια φορτηγά της Cianbro (Orinco στο μυθιστόρημα) να έρχεται προς το μέρος μας. Είτε πρόλαβα να τον πιάσω και να τον ρίξω κάτω είτε σκόνταψε κι έπεσε από μόνος του: δεν είμαι σίγουρος τι απ' τα δύο συνέβη. Όταν είσαι πραγματικά τρομαγμένος, η μνήμη σου θολώνει. Το μόνο που ξέρω σίγουρα να πω είναι ότι ο γιος μου, ολόκληρος άντρας σήμερα, εξακολουθεί να χαίρει άκρας υγείας. Ένα μέρος του μυαλού μου,

όμως, δεν μπόρεσε ποτέ να ξεφύγει από εκείνο το ζοφερό κι αν: Κι αν δεν τον είχα προλάβει; Κι αν είχε σκοντάψει στη μέση του δρόμου κι όχι στην άκρη;

Καταλαβαίνετε, νομίζω, γιατί βρήκα τούτο το βιβλίο που αναδύθηκε μέσα από εκείνα τα επεισόδια τόσο τρομακτικό: προφανώς επειδή είχα πάρει πραγματικά δεδομένα και τα είχα ανακατέψει μ' αυτό το από κάθε άποψη τρομερό κι αν. Για να το θέσω αλλιώς, έπιασα τον εαυτό μου όχι μόνο να διανοείται το αδιανόητο, αλλά και να το γράφει.

Δεν υπήρχε χώρος για γράψιμο στο σπίτι του Όρινγκτον, υπήρχε όμως ένα άδειο δωμάτιο στο μαγαζί του Χούλιο, και εκεί ήταν που έγραψα το *Νεκρωταφίο Ζώων*. Σε καθημερινή βάση απολάμβανα τη δουλειά, και ήξερα ότι έγραφα μια «καυτή» ιστορία, μια ιστορία που κρατούσε το ενδιαφέρον μου και θα κρατούσε κι αυτό των αναγνωστών, όταν όμως δουλεύεις καθημερινά, δεν βλέπεις το δάσος, απλώς μετράς τα δέντρα. Όταν τελείωσα, ακολουθώντας την πάγια μέθοδό μου, άφησα το βιβλίο να «ξεκουραστεί» για έξι βδομάδες κι ύστερα το ξαναδιάβασα. Βρήκα το αποτέλεσμα τόσο απρόσμενο και τόσο φριχτό, που έβαλα το βιβλίο στο συρτάρι, με τη σκέψη ότι δεν θα δημοσιευόταν ποτέ. Τουλάχιστον όχι όσο εγώ βρισκόμουν εν ζωή.

Το ότι εκδόθηκε ήταν καθαρά θέμα συγκυριών. Είχα τελειώσει τη συνεργασία μου με τον Doubleday, τον εκδοτικό οίκο των πρώτων μου βιβλίων, αλλά τους χρωστούσα ένα ακόμα μυθιστόρημα πριν κλείσουν εντελώς οι λογαριασμοί μας. Είχα στα χέρια μου μόνο ένα για το οποίο δεν είχα κλείσει συμφωνία με κάποιον, κι αυτό ήταν το *Νεκρωταφίο Ζώων*. Το συζήτησα με τη γυναίκα μου, που είναι η καλύτερη σύμβουλός μου όταν δεν είμαι σίγουρος τι να κάνω, και μου είπε ότι θα έπρεπε να δώσω το βιβλίο για έκδοση. Το θεωρούσε καλό. Φριχτό, αλλά πολύ καλό για να το φάει το συρτάρι.

Ο πρώτος μου επιμελητής στον Doubleday, ο Μπιλ Τόμσον, είχε αλλάξει κι αυτός εκδοτικό οίκο (για την ακρίβεια είχε πά-

ει στον Everest House· ο Μπιλ ήταν εκείνος που είχε προτείνει και στη συνέχεια επιμεληθεί και εκδώσει το *Danse Macabre*), κι έτσι έστειλα το βιβλίο στον Σαμ Βον, έναν από τους εκδοτικούς γίγαντες εκείνης της εποχής. Αυτός που πήρε την τελική απόφαση ήταν ο Σαμ –το βιβλίο το ήθελε. Ανέλαβε ο ίδιος την επιμέλειά του, δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στην κατάληξη της ιστορίας, και οι προτάσεις του έκαναν ένα καλό μυθιστόρημα ακόμα καλύτερο. Ανέκαθεν του ήμουν ευγνώμων για τις εμπνευσμένες διορθώσεις του, και δεν μετάνιωσα ποτέ που εξέδωσα το βιβλίο, αν και, από πολλές απόψεις, εξακολουθώ να το βρίσκω καταθλιπτικό και προβληματικό.

Ιδιαίτερη αμηχανία μου προκαλεί η πιο βαρυσήμαντη κατά τη γνώμη μου φράση του βιβλίου, μια φράση ειπωμένη από τον ηλικιωμένο γείτονα του Λούις Κριντ, τον Τζαντ. «Μερικές φορές», λέει ο Τζαντ στον Λούις, «ο θάνατος είναι προτιμότερος». Εύχομαι με όλη μου την καρδιά να μην είναι έτσι, ωστόσο μέσα στο εφιαλτικό πλαίσιο του *Νεκρωταφίου Ζώων* φαίνεται πως είναι. Κι ίσως να μην πειράζει. Ίσως το ότι «μερικές φορές ο θάνατος είναι προτιμότερος» να αποτελεί το τελικό δίδαγμα της θλίψης, αυτό που μαθαίνουμε όταν κουραζόμαστε να χοροπηδάμε πάνω στα πλαστικά φύλλα με τις φυσαλίδες φωνάζοντας στον Θεό να πάρει το δικό του γιατί (ή το δικό του παιδί) και ν' αφήσει ήσυχο το δικό μας. Αυτό το μάθημα μας διδάσκει ότι, τελικά, η αποδοχή της βούλησης του σύμπαντος ίσως να είναι ο μόνος τρόπος για να βρούμε τη γαλήνη στη ζωή μας. Ίσως αυτή η θεώρηση να ακούγεται σαν καμιά από κείνες τις γλυκανάλατες σαχλαμάρες του Νιου Έιτζ, η εναλλακτική της, όμως, μου φαίνεται σαν ένα σκοτάδι πολύ ζοφερό για να το αντέξουν πλάσματα θνητά όπως εμείς.

20 Σεπτεμβρίου 2000

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Το Νεκρωταφίο των Ζώων

Και είπε ο Ιησούς: «Ο φίλος μας ο Λάζαρος κοιμάται, αλλά θα πάω, μήπως και τον ξυπνήσω.»

Τότε οι μαθητές κοιτάχτηκαν και μερικοί χαμογέλασαν, γιατί δεν κατάλαβαν ότι ο Ιησούς μιλούσε μεταφορικά. «Αν κοιμάται, Κύριε, τότε θα γίνει καλά.»

Οπότε ο Ιησούς τους μίλησε πιο ξεκάθαρα. «Ο Λάζαρος είναι νεκρός, ναι... παρ' όλ' αυτά, ας πάμε να τον δούμε.»

–ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (παράφραση)

1

Ο Λούις Κριντ, που είχε χάσει τον πατέρα του όταν ήταν τριών και που δεν είχε γνωρίσει ποτέ του παππού, δεν περίμενε ότι μπαίνοντας στη μέση ηλικία θα έβρισκε έναν πατέρα, αλλά αυτό ακριβώς συνέβη... μολονότι ο Λούις αποκαλούσε αυτόν τον άνθρωπο φίλο, όπως πρέπει να κάνει ένας ενήλικας όταν βρίσκει σχετικά αργά στη ζωή τον άντρα που θα έπρεπε να είναι πατέρας του. Ο Λούις τον γνώρισε τη μέρα που μετακόμισαν με τη γυναίκα του και τα δυο τους παιδιά στο μεγάλο άσπρο ξύλινο σπίτι στο Λάντλοου. Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ μετακόμισε μαζί τους. Ο Τσορτς ήταν ο γάτος της κόρης του, της Αϊλίν.

Η επιτροπή υποστήριξης προσωπικού του πανεπιστημίου είχε κινηθεί αργά, η αναζήτηση μιας κατοικίας σε λογική απόσταση από το πανεπιστήμιο είχε αποδειχτεί μεγάλος μπελάς, κι όταν πια πλησίαζαν στο σημείο όπου ο Λούις πίστευε ότι βρισκόταν το σπίτι *(όλα τα τοπογραφικά σημάδια είναι σωστά... ακριβώς όπως ήταν τα αστρολογικά το βράδυ πριν από τη δολοφονία του Καίσαρα, σκέφτηκε με νοσηρή διάθεση)*, ήταν όλοι τους κουρασμένοι, μες στην ένταση και τα νεύρα. Ο Γκέιτζ έβγαζε δόντια και γκρίνιαζε σχεδόν ασταμάτητα. Δεν έλεγε να κοιμηθεί, όσο κι αν τον νανούριζε η Ρέιτσελ. Μέχρι και να θηλάσει τον έβαλε, αν και δεν ήταν η ώρα του. Ο Γκέιτζ, που ήξερε τις ώρες του φαγητού του εξίσου καλά με τη μητέρα του –ίσως και καλύτερα–, της πάτησε μια δαγκωνιά με τα καινού-

ρια του δόντια. Η Ρέιτσελ, η οποία διατηρούσε τις αμφιβολίες της γι' αυτή τη μεταστέγαση στο Μείν από το Σικάγο, όπου είχε ζήσει ολόκληρη τη ζωή της, ξέσπασε σε κλάματα. Σε μια ακατανόητη για τον Λούις επίδειξη γυναικειάς αλληλεγγύης, η Αϊλίν τη μιμήθηκε. Στο πίσω μέρος του στέισον βάγκον, ο Τσορτς εξακολουθούσε να πηγαίνει πέρα δώθε νευρικά, όπως δεν είχε πάψει να κάνει τις τρεις μέρες της διαδρομής τους από το Σικάγο ως εδώ. Τα απελπισμένα νιαουρίσματα με τα οποία δεν είχε πάψει να τους φιλοδώρει όσο τον είχαν κλεισμένο στο καλάθι μεταφοράς ήταν αρκετά εκνευριστικά από μόνα τους, αλλά το ασταμάτητο πήγαιν' έλα του όταν, καταθέτοντας τα όπλα, τον άφησαν εντέλει ελεύθερο αποδείχτηκε εξίσου ανυπόφορο.

Και του Λούις του ερχόταν να βάλει τα κλάματα. Μια τρελή αλλά καθόλου κακή ιδέα εμφανίστηκε ξαφνικά στο μυαλό του: Θα πρότεινε στη Ρέιτσελ να γυρίσουν στο Μπάνγκορ και να τσιμπήσουν κάτι όσο θα περίμεναν το φορτηγό της μεταφορικής με τα πράγματά τους. Μετά, μόλις τα τρία προστατευόμενα μέλη της οικογένειάς του έβγαιναν έξω από το αυτοκίνητο, εκείνος θα σανίδωνε το γκάζι και θα έφευγε χωρίς να ρίξει πίσω του ούτε μία ματιά, με τη βελόνα στο ταχύμετρο του στέισον βάγκον να χτυπάει κόκκινο και το τεράστιο τετραπλό καρμπιρατέρ του να καταβροχθίζει αχόρταγα την ακριβή βενζίνη. Ο Λούις θα τραβούσε νότια, μέχρι πέρα στο Ορλάντο της Φλόριντα, όπου, με καινούριο όνομα, θα έπιανε δουλειά ως γιατρός στην Ντίσνεϋ Γουόρλντ. Πριν όμως φτάσει στην έξοδο για τον παλιό, καλό Αυτοκινητόδρομο 95 που θα τον έβγαζε στο Νότο, θα σταματούσε στη βοηθητική λωρίδα και θα πετούσε έξω κι αυτόν τον αναθεματισμένο τον γάτο.

Μία στροφή ακόμα, κι έπειτα βρέθηκαν μπροστά στο σπίτι που μόνο εκείνος είχε δει ως τώρα. Είχε πάρει το αεροπλάνο και είχε έρθει να δει από κοντά τα εφτά σπίτια που είχαν διαλέξει με τη Ρέιτσελ από φωτογραφίες, μόλις βεβαιώθηκε ότι η

θήση στο πανεπιστήμιο ήταν αμετάκλητα δική του. Είχε καταλήξει σ' αυτό: μια μεγάλη, παλιά μονοκατοικία στο αποικιακό στιλ της Νέας Αγγλίας (αλλά πρόσφατα στεγανοποιημένη και μονωμένη· έτσι, τα έξοδα θέρμανσης, αν και τσουχτερά, δεν θα ήταν αναντίστοιχα με την απόδοση), με τρία μεγάλα δωμάτια κάτω, άλλα τέσσερα πάνω, ένα μακρόστενο γκαράζ που αργότερα θα μπορούσε να μετατραπεί σ' έναν ακόμα χώρο διαβίωσης –κι όλ' αυτά περιτριγυρισμένα από μια μεγάλη έκταση στρωμένη μ' ένα παχύ χαλί από υπέροχο γρασίδι, καταπράσινο και δροσερό ακόμα και σε τούτη την αυγουστιάτικη ζέστη.

Πίσω απ' το σπίτι υπήρχε ένα μεγάλο λιβάδι για να παίζουν τα παιδιά, και πέρα απ' το λιβάδι απλωνόταν ένα πυκνό, τεράστιο δάσος που συνεχιζόταν σχεδόν ως εκεί που έφτανε το μάτι. Το οικόπεδο στο οποίο βρισκόταν το σπίτι συνόρευε με γη που ανήκε στην Πολιτεία, είχε εξηγήσει στον Λούις ο μεσίτης, κι έτσι οι πιθανότητες οικοδομικής ανάπτυξης στην περιοχή, τουλάχιστον για το προβλέψιμο μέλλον, ήταν μάλλον μηδενικές. Όσοι είχαν απομείνει από την ινδιάνικη φυλή των Μίκμακ διεκδικούσαν 32.000 στρέμματα γης στο Λάντλοου και στις προς ανατολάς περιοχές του, πράγμα που σήμαινε ότι ο περίπλοκος δικαστικός αγώνας, στον οποίο εμπλέκονταν τόσο οι πολιτειακές Αρχές όσο και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση, μπορεί να τραβούσε ως τον επόμενο αιώνα.

Η Ρέιτσελ σταμάτησε απότομα τα κλάματα και ανακάθισε με ανανεωμένο ενδιαφέρον. «Αυτό είναι;...»

«Αυτό», είπε ο Λούις. Ένιωθε ανήσυχος –ή μάλλον όχι, ένιωθε φοβισμένος. Για την ακρίβεια, ένιωθε τρομοκρατημένος. Είχε υποθηκεύσει δώδεκα χρόνια απ' τη ζωή τους γι' αυτό το σπίτι, το οποίο δεν επρόκειτο να ξεχρεωθεί προτού η Αϊλίν πατήσει τα δεκαεφτά.

Ο Λούις ξεροκατάπιε. «Πώς σου φαίνεται;»

«Μου φαίνεται πανέμορφο», απάντησε η Ρέιτσελ, σηκώνοντας με τα λόγια της το βάρος που του πλάκωνε το στήθος –και

το μυαλό. Και το εννοούσε αυτό που έλεγε: ο Λούις το κατάλαβε από τον τρόπο που η γυναίκα του κοίταξε το σπίτι όταν μπήκαν στο ασφαλισμένο ιδιωτικό δρομάκι που έφτανε ως πίσω, στο γκαράζ, από τον τρόπο που το βλέμμα της σάρωσε πόρτες και παράθυρα, με το μυαλό της να τρέχει ήδη σε κουρτίνες και υφάσματα επιπλώσεως και ντύματα για τα ντουλάπια, κι ένας Θεός ήξερε τι άλλο.

«Μπαμπά;» είπε η Αϊλίν από την πίσω θέση. Και η μικρή είχε πάψει να κλαίει. Ακόμα και ο Γκέιτζ είχε σταματήσει την γκρίνια. Ο Λούις απόλαυσε τη σιωπή.

«Τι, αγάπη;»

Στον εσωτερικό καθρέφτη, ο Λούις είδε τα μάτια της Αϊλίν, καστανά κάτω από μάλλον σκούρα ξανθά μαλλιά, να επιθεωρούν επίσης το σπίτι: την πρασιά, τη στέγη μιας άλλης μονοκατοικίας που διακρινόταν σε αρκετή απόσταση στ' αριστερά τους, το μεγάλο λιβάδι που εκτεινόταν ως τις παρυφές του δάσους.

«Αυτό είναι το σπίτι μας;»

«Αυτό θα γίνει το σπίτι μας, γλυκιά μου», της απάντησε ο Λούις.

«Γιούπι!» τσίριξε η μικρή, ξεκουφαίνοντάς τον. Και ο Λούις, που μερικές φορές μπορούσε να βγει κυριολεκτικά εκτός εαυτού με την Αϊλίν, αποφάσισε εκείνη ακριβώς τη στιγμή ότι δεν θα τον πείραζε ακόμα κι αν δεν έβλεπε ποτέ στη ζωή του την Ντίσνεϋ Γουόρντ του Ορλάντο.

Πάρκαρε μπροστά στο γκαράζ και γύρισε το κλειδί στη μίζα του στέισον βάγκον.

Η μηχανή έφερε μια δυο στροφές ακόμα. Μέσα στη σιωπή –που φαινόταν αφύσικα βαθιά μετά από το μόνιμο βουητό του Σικάγου, την τρέλα της Στέιτ Στριτ και του ιστορικού κέντρου της πόλης–, αντήχησε το γλυκό κελάηδημα ενός πουλιού, προσδίδοντας μια ειδυλλιακή νότα στο απομεσήμερο.

«Το σπίτι μας», είπε σιγανά η Ρέιτσελ, εξακολουθώντας να το κοιτάζει.

«Πίτι», δήλωσε και ο Γκέιτζ, που απολάμβανε μακάρια την αγκαλιά της μαμάς του.

Ο Λούις και η Ρέιτσελ κοιτάχτηκαν. Στον εσωτερικό καθρέφτη, τα μάτια της Αϊλίν άνοιξαν διάπλατα.

«Άκουσες;...»

«Είπε;...»

«Τι ήταν αυτό που;...»

Είχαν μιλήσει όλοι μαζί, και τώρα γελούσαν όλοι μαζί. Ο Γκέιτζ δεν έδωσε σημασία· περιορίστηκε να πιπιλήσει τον αντίχειρά του. Έλεγε «Μα» επί σχεδόν έναν μήνα τώρα, και είχε αρθρώσει κάνα δυο φορές κάτι που θα μπορούσε να είναι «Μπα», ή, απλώς, ένας ευσεβής πόθος του Λούις.

Αυτό, όμως, είτε κατά τύχη είτε από μίμηση, ήταν μια πραγματική, σχεδόν ολοκληρωμένη λέξη. Πίτι.

Ο Λούις βούτηξε τον Γκέιτζ από την αγκαλιά της Ρέιτσελ και τον έσφιξε στη δική του.

Κι έτσι έφτασαν στο Λάντλοου.

2

Στις αναμνήσεις του Λούις Κριντ, αυτή η μία και μοναδική στιγμή θα παρέμενε μαγική –ίσως, εν μέρει, επειδή στ’ αλήθεια ήταν, κυρίως όμως επειδή το υπόλοιπο του απογεύματος αποδείχτηκε τόσο φρενήρες. Στις επόμενες τρεις ώρες, ούτε η γαλήνη ούτε η μαγεία θα ξανάκαναν την εμφάνισή τους.

Μεθοδικός όπως πάντα, ο Λούις είχε τοποθετήσει τα κλειδιά του καινούριου σπιτιού (α, ναι, ο Λούις Κριντ ήταν ένας τακτικός και μεθοδικός άντρας) σ’ έναν μικρό κίτρινο φάκελο με τη χειρόγραφη ένδειξη «Οικία Λάντλοου – παραλαβή κλειδιών 29 Ιουνίου», και είχε βάλει τον φάκελο στο μπροστινό ντουλαπάκι του Fairlane, αποθηκεύοντάς τον ειδικά για τούτο το ταξίδι. Δεν είχε καμία απολύτως αμφιβολία ότι το είχε κάνει. Μόνο που τώρα ο φάκελος δεν ήταν εκεί.

Όσο ο Λούις έψαχνε για τα κλειδιά, με τον εκνευρισμό του (και μια κάποια ανησυχία επίσης) να μεγαλώνει, η Ρέιτσελ βόλεψε τον Γκέιτζ στην αγκαλιά της και ακολούθησε την Αϊλίν ως το μεγάλο δέντρο που υπήρχε στο λιβάδι. Ο Λούις κοίταζε για τρίτη φορά κάτω από τα καθίσματα όταν άκουσε την κόρη του να ουρλιάζει κι αμέσως μετά να βάζει τα κλάματα.

«Λούις!» φώναξε η Ρέιτσελ. «Η Αϊλίν κόπηκε!»

Η Αϊλίν είχε πέσει από την κούνια-σαμπρέλα που κρεμόταν απ’ το δέντρο και είχε χτυπήσει το γόνατό της σε μια μυτερή πέτρα. Το κόψιμο δεν ήταν σοβαρό, εκείνη όμως τσίριζε λες και

της είχαν ακρωτηριάσει το πόδι, σκέφτηκε ο Λούις (λιγάκι ανάλγητα), ρίχνοντας μια ματιά στο σπίτι στην απέναντι μεριά του δρόμου, όπου ένα φως άναβε τώρα στο καθιστικό.

«Έλα, Αϊλίν», είπε. «Φτάνει. Οι άνθρωποι εκεί πέρα θα νομίζουν ότι σε σκοτώνουμε.»

«Μα, πονάαααει!»

Δίνοντας αγώνα για να διατηρήσει την ψυχραιμία του, ο Λούις επέστρεψε σιωπηλός στο στέισον βάγκον. Τα κλειδιά είχαν εξαφανιστεί από το ντουλαπάκι, αλλά το βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών ήταν ακόμα εκεί. Το πήρε και ξαναπήγε στο δέντρο. Με το που το είδε η Αϊλίν, άρχισε να στριγκλίζει ακόμα δυνατότερα.

«Όχι! Όχι αυτό που τσούζει! Δεν θέλω αυτό που τσούζει, μπαμπά! Όχιι!»

«Ιώδιο είναι, Αϊλίν, και το ιώδιο δεν τσούζει...»

«Μην κάνεις σαν μωρό, Αϊλίν», είπε η Ρέιτσελ. «Δεν είναι παρά...»

«Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι...»

«Σταμάτα, αλλιώς θα τσούξει ο πισινός σου», είπε ο Λούις.

«Είναι κουρασμένη, Λου», είπε σιγανά η Ρέιτσελ.

«Σ' εμένα μιλάς για κούραση; Έλα, κράτησέ της το πόδι.»

Η Ρέιτσελ άφησε τον Γκέιτζ κάτω και κράτησε το πόδι της Αϊλίν, το οποίο ο Λούις έβαψε με ιώδιο, αδιαφορώντας για τις ολοένα και πιο υστερικές κραυγές της κόρης του.

«Κάποιος βγήκε στη βεράντα εκείνου του σπιτιού απέναντι», είπε η Ρέιτσελ, σηκώνοντας ξανά στην αγκαλιά της τον Γκέιτζ, που είχε αρχίσει να απομακρύνεται μπουσουλώντας.

«Υπέροχα», μουρμούρισε ο Λούις.

«Λου, είναι...»

«Κουρασμένη, ξέρω.» Ο Λούις βίδωσε το καπάκι στο μπουκάλι με το ιώδιο και κοίταξε σκυθρωπά την κόρη του. «Έτοιμη. Και δεν πόνεσε καθόλου. Όρθια, Έλι.»

«Πόνεσε και παραπόνεσε! Ακόμα πονάαα...»

Το χέρι του τον έτρωγε να την μπατσίσει, ο Λούις όμως προτίμησε να το σφίξει γύρω απ' το πόδι του.

«Βρήκες τα κλειδιά;» ρώτησε η Ρέιτσελ.

«Όχι ακόμα», της απάντησε, κι έκλεισε με μια απότομη κίνηση το βαλιτσάκι των πρώτων βοηθειών καθώς σηκωνόταν πάνω. «Θα...»

Ο Λούις δεν είχε προλάβει να σηκωθεί καλά καλά, όταν ο Γκέιτζ άρχισε να ουρλιάζει. Όχι να γκρινιάζει, ούτε να κλαίει, αλλά να ουρλιάζει πραγματικά, σπαρταρώντας στην αγκαλιά της Ρέιτσελ.

«Τι έπαθε;» φώναξε η Ρέιτσελ, σπρώχνοντας σχεδόν χωρίς να κοιτάζει το μωρό στα χέρια του Λούις. Ήταν, υπέθετε ο Λούις, ένα από τα πλεονεκτήματα του να είσαι παντρεμένη με γιατρό –μπορούσες να πασάρεις το παιδί στον άντρα σου κάθε φορά που έκανε λες και επρόκειτο να πεθάνει. Ο Λούις εξέτασε τον Γκέιτζ και είδε ένα επιθετικό άσπρο καρούμπαλο να φουσκώνει στο πλαϊνό του λαιμού του. Και υπήρχε επίσης κάτι ζωντανό στην τιράντα της φόρμας του, κάτι χνουδωτό, που κουνιόταν αδύναμα.

Η Αϊλίν, που είχε ησυχάσει μετά την τραυματική εμπειρία της με το ιώδιο, άρχισε να ουρλιάζει ξανά: «*Μέλισσα! Μέλισσα! Μέλισσααααα!*» Η μικρή τινάχτηκε έντρομη προς τα πίσω, περδικλώθηκε στην ίδια αιχμηρή πέτρα πάνω στην οποία είχε ήδη χτυπήσει, έπεσε με δύναμη στον πισινό της, κι άρχισε πάλι να κλαίει, αυτή τη φορά από πόνο ανάμεικτο με έκπληξη και φόβο.

Θα τρελαθώ, σκέφτηκε απαυδισμένος ο Λούις. *Θα λαλήσω!*

«Κάνε κάτι, Λούις! Δεν μπορείς να κάνεις κάτι;»

«Πρέπει να βγάλεις το κεντρί», είπε πίσω τους μια αργόσυρτη φωνή. «Αυτό είναι το γιατρικό. Να βγάλεις το κεντρί και να βάλεις λίγη μαγειρική σόδα στην πληγή. Το καρούμπαλο θα ξεφουσκώσει.» Η προφορά της φωνής ήταν τόσο βαριά, τόσο χαρακτηριστική της περιοχής, που για μια στιγμή το κουρα-

σμένο, μπερδεμένο μυαλό του Λούις αρνήθηκε να μεταφράσει τη γεμάτη αποκοπές, συντμήσεις και τραβηγμένα φωνήεντα διάλεκτο.

Ο Λούις γύρισε και είδε έναν ηλικιωμένο άντρα γύρω στα εβδομήντα –ακμαία και υγιή εβδομήντα– να στέκει λίγα μέτρα πιο πέρα, πάνω στην πρασιά. Ο άγνωστος φορούσε φόρμα με τιράντες κι από μέσα ένα γαλάζιο τζιν πουκάμισο, το ανοιχτό πάνω κουμπί του οποίου άφηνε στην κοινή θέα τον γεμάτο δίπλες χαλάρωσης, ρυτιδιασμένο λαιμό του. Το πρόσωπό του ήταν ηλιοκαμένο. Ο άντρας έσβησε το άφιλτρο τσιγάρο που κάπνιζε ανάμεσα στον αντίχειρα και στον δείκτη του, έβαλε τη γόπα στην τσέπη του κι ύστερα άπλωσε τα χέρια του μπροστά και χαμογέλασε. Το στραβό χαμόγελό του άρεσε αμέσως στον Λούις –κάτι σπάνιο, αφού ο Λούις Κριντ δεν ήταν από τους ανθρώπους που εμπιστεύονται τους άλλους με την πρώτη ματιά.

«Όχι πως θέλω να σου μάθω τη δουλειά σου, γιατρέ», του είπε ο ηλικιωμένος, κι έτσι ο Λούις γνώρισε τον Τζάντσον Κράνταλ, τον άντρα που θα έπρεπε να είναι πατέρας του.

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ STEPHEN KING ΣΕ ΝΕΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ

ΝΕΚΡΟΤΑΦΙΟ ΖΩΩΝ

«Το βιβλίο που τρόμαξε ακόμα
και τον ίδιο τον δημιουργό του.»

—*The New York Times*

Όταν ο δόκτωρ Λούις Κριντ μετακομίζει με την οικογένειά του στην ήσυχη πόλη του Λάντλου, στο Μείν, το νέο ξεκίνημα φαντάζει υπέροχο. Ωστόσο, υπάρχει μια αδιόρατη απειλή...

Τα φορτηγά που περνούν έξω από το σπίτι των Κριντ τρέχουν υπερβολικά, αν κρίνει κανείς από το πρόχειρο νεκροταφείο στο γειτονικό δάσος, όπου γενιές παιδιών έχουν θάψει τα αγαπημένα τους κατοικίδια. Έπειτα, τόσο οι κάτοικοι του Λάντλου όσο και οι εφιάλτες του, προειδοποιούν τον Λούις να μην προχωρήσει πέρα από το μικρό νεκροταφείο. Εκεί υπάρχει ένας ακόμα τρόπος ταφής, ο οποίος κρύβει μια αλήθεια που παγώνει το αίμα, πιο τρομακτική κι από τον ίδιο τον θάνατο. Και ο Λούις σύντομα θα ανακαλύψει ότι...

...μερικές φορές, καλύτερα να είσαι νεκρός!

PARAMOUNT PICTURES PRESENTS A BONANZA PICTURES PRODUCTION "THE SCARLET" JASON CLARKE AMY SCHMETZ AND JOHN LITVACK MUSIC BY CHRISTOPHER YOUNG COSTUME DESIGNER MARK ANDERSON
EDITED BY SARA HERRERA PRODUCTION DESIGNER TUDOR CUCULEANU EXECUTIVE PRODUCERS LAURENCE ROSE, BOB FISHBEIN PRODUCED BY LORENZO & BONANZA PICTURES EXECUTIVE PRODUCERS STEVEN SCHWARTZ, NAREN COOPERMAN
DIRECTED BY JEFF BRILLER
BASED ON THE NOVEL BY STEPHEN KING SCREENPLAY BY JEFF BRILLER PRODUCED BY KEVIN KILPATRICK AND DENNIS WHELAN
www.paramount.com
www.bonanzapictures.com
www.thescarlet.com
www.klidarithmos.gr

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-942-9

9 789604 619429